

Naša dužnost prema Bogu: Poslanje roditelja i vođa prema mladom naraštaju

starješina Robert D. Hales
iz Zbora dvanaestorice apostola

Naša je neodložna dužnost pomoći mladima da razumiju evanđelje i povjeruju u njega na dubok, osoban način.

Ovo poslijepodne želim ohrabriti roditelje i sve one koji su pozvani voditi mlade u ovom svijetu i služiti im. Gospodin je objavio Josephu Smithu da imamo »neodložn[u] dužnost što je dugujemo svemu mladom naraštaju« (NiS 123:11).

Tijekom svog života kao otac i djed razmišljao sam o pitanju koja je moja *dužnost prema Bogu* u odnosu na mlade? Iznio bih vam nešto od onoga što sam naučio kroz osobno razmišljanje i svjedočanstvo.

Za sve nas izvršavanje dužnosti prema Bogu kao roditelja i vođa započinje vođenjem primjerom - dosljednim i marljivim življenjem načela evanđelja kod kuće. Za to su potrebne svakodnevna odlučnost i marljivost.

Za mlade ne postoji zamjena za to kada vide kako se evanđelje živi u našem svakodnevnom životu. Mladi ratnici nisu se trebali pitati što njihovi roditelji vjeruju. Oni su rekli: »Ne sumnjamo da majke naše to znaju« (vidi Alma 56:47-48). Znajuju li naša djeca ono što mi znamo?

Imam unuka koji me jednom zamolio da odem s njim pogledati popularan, ali neprimjeren film. Rekao sam mu da nisam dovoljno star da gledam taj film. Bio je zbunjen sve dok mu baka nije objasnila da film ne odgovara mojoj dobi. »Shvaćam sada djede. Ti nikada nećeš biti dovoljno star da vidiš taj film, zar ne?« I bio je u pravu!

Osim pokazivanja puta mladima primjerom, mi ih vodimo razumijevajući njihova srca i hodajući uz njih na stazi evanđelja. Kako bismo istinski razumjeli njihova srca, moramo učiniti više nego samo biti u istoj prostoriji ili odlaziti na iste obiteljske ili crkvene aktivnosti. Moramo planirati i koristiti trenutke podučavanja koji ostavljaju dubok i trajan dojam na njihov um i srce.

Na primjer, crkveni vođe redovito planiraju svećeničke aktivnosti i izviđačka okupljanja i kampove – ali ostvaruju li te aktivnosti uvijek svoju najvažniju svrhu? Naučio sam da ono što čini svećeničku ili izviđačku aktivnost najznakovitijom za dječaka nije samo zadobivanje značke za zasluge, već i mogućnost da sjedne i razgovara s vođom koji se zanima za njega i njegov život.

Slično tome, majke i očevi, dok vozite ili pratite djecu u školu ili na njihove razne aktivnosti, koristite li to vrijeme za razgovor s njima o njihovim nadama, snovima, strahovima i radostima? Izdvojite li vremena da biste učinili da iz ušiju izvade slušalice njihovih MP3 playera i drugih uređaja, kako bi vas mogli čuti i osjetiti vašu ljubav? Što više živim, to više prepoznajem da su trenuci podučavanja u mojoj mladosti, pogotovo oni koje su omogućili moji roditelji, oblikovali moj život i učinili me osobom kakva sam.

Nije moguće precijeniti utjecaj roditelja koji razumiju srca svoje djece. Istraživanje pokazuje da tijekom najvažnijih prekretnica u životu - uključujući ona razdoblja kada je najvjerojatnije da će mladi odlutati od Crkve - najveći utjecaj ne dolazi iz razgovora s biskupom ili nekim drugim vođom, već iz redovitog, toplog, prijateljskog, brižnog druženja s roditeljima.

S tim na umu, kada sjednemo za stol večerati, je li naša cijela obitelj prisutna? Sjećam se kako sam kao mladić tražio dozvolu da igram baseball tijekom večere. »Samo stavi moj obrok u pećnicu«, rekao sam majci. Ona je odgovorila: »Roberte, zaista želim da uzmeš pauzu, dođeš kući, budeš s obitelji za večeru, i onda možeš ići vani i igrati bejzbol dok ne padne mrak.« Sve nas je podučila da kad se radi o obiteljskim obrocima, nije hrana ono što hrani dušu, već obiteljsko druženje. Moja je majka podučavala da je najveća ljubav koju dajemo unutar našeg doma.

Kako bi naše druženje s mladima doista dirnulo njihova srca, moramo obraćati pažnju na njih jednako kao što bismo obraćali pažnju na povjerljivog odraslog kolegu ili bliskog prijatelja. Najvažnije je da im postavljamo pitanja, pustimo im da govore, a onda da budemo spremni slušati - da, slušati i slušati, čak i pozorno slušati duhovnim ušima! Prije nekoliko godina čitao sam novine kad se jedan od mojih mladih unuka udobno smjestio do mene. Dok sam čitao, bio sam očaran slušajući njegov dragi glas kako brblja u pozadini. Zamislite moje iznenađenje kad se nekoliko trenutaka kasnije ugurao između mene i novina. Uzimajući moje lice u svoje ruke i pritisnuvši svoj nos uz moj upitao je: »Djede! Jesi tu?«

Mama, tata, jeste li tu? Djede, bako, jeste li tu? Biti *tu* znači razumjeti srca naših mladih i povezati se s njima. A povezati se s njima znači ne samo razgovarati s njima već i činiti stvari s njima.

Nedavno sam čuo kako majka priča o tome kako je pomogla svojim prvim trima kćerima da dovrše zahtjeve programa Osobni napredak čineći ono što se očekivalo – bila je informirana i potpisivala je projekte. Tad je blago objasnila sa suzama u očima: »Nedavno sam radila sa svojom četvrtom kćerkom zapravo izvršavajući njezine projekte s njom. To je stvorilo svu

razliku u našem životu i u našem odnosu. Ali o, kakvu tugu osjetim kada shvatim što sam izgubila ne čineći to s mojim ostalim trima kćerima.« Najtužnije izgovorene i napisane riječi su one koje kažu: »Moglo je biti!«¹

Odrasli članovi Crkve trebaju razumjeti da zahtjevi programa Osobni napredak i Dužnost prema Bogu nisu samo dugi popisi stvari koje treba odraditi. To su osobni ciljevi koje svaki mladić i svaka djevojka postavlja kako bi im pomogli da postanu dostojni primiti hramske uredbe, služiti misiju, ući u vječni brak i uživati u uzvišenju. *Ali neka se razumije: ako bi mladići i djevojke sami pokušali ostvariti ove ciljeve, to bi bio veliki gubitak i tragedija!*

Očevi, majke i vođe mladih, molimo vas da sudjelujete u programima Osobni napredak i Dužnost prema Bogu sa svojom djecom i mladima. Neće samo oni rasti, već će te i vi rasti. I što je jednako važno, rast ćete zajedno u vezi vjere i prijateljstva koja će vam omogućiti da jačate jedni druge i ostanete na stazi evanđelja zauvijek, kako bi uistinu postali vječna obitelj.

Jednako važan dio ispunjavanja naše roditeljske dužnosti prema Bogu je podučavanje naše djece evanđelju i njihovo pripremanje da potpuno sudjeluju u Spasiteljevoj obnovljenoj crkvi. Sjetite se lekcije o narodu kralja Benjamina. Kao rezultat njegovih učenja, mnogi od odraslih doživjeli su snažnu promjenu srca (vidi Mosija 5:2). Ali zatim se govori da »mnogi od mlađeg naraštaja ne mogaše razumjeti riječi kralja Benjamina, jer tad bijahu još malena djeca, dok on govoraše narodu svojem. I oni ne vjerovahu. ... I srca im bijahu otvrdnula« (Mosija 26:1, 3).

Naša je *neodložna dužnost* pomoći mladima da razumiju evanđelje i povjeruju u njega na dubok, osoban način. Mi ih možemo podučiti da hodaju u svjetlu, ali to svjetlo ne može biti posuđeno. Moraju ga samo zaslužiti. Oni moraju steći vlastito svjetlo svjedočanstva izravno iz Izvora duhovnog svjetla - samoga Boga - molitvom, proučavanjem, razmišljanjem. Oni moraju razumjeti tko su i što Nebeski Otac želi da postanu. Kako im možemo pomoći?

Kada održavamo kućnu obiteljsku večer, obiteljsko vijeće ili znakovit razgovor o evanđelju s našom djecom, imamo priliku pogledati u njihove oči i reći im da ih volimo i da ih Nebeski Otac voli. U ovim svetim okruženjima možemo im također pomoći da razumiju, duboko u svom srcu, tko su i kako su sretni što su došli na ovu zemlju i u naš dom te što sudjeluju u savezima koje smo sklopili u hramu da bismo bili vječna obitelj. U svakom druženju iznosimo, prikazujemo načela i blagoslove evanđelja.

U ovim opasnim vremenima nije dovoljno da naši mladi samo *znaju*. Oni moraju *činiti*. Iskreno sudjelovanje u uredbama, zborovima i pomoćnim organizacijama, nadahnutim programima i izgrađujućim aktivnostima pomaže mladima da odjenu bojnu opremu Božju. Hoćemo li im mi

pomoći odjenuti tu opremu tako da se oni mogu oduprijeti ognjenim strijelama protivnika? Kako bi istinski odabrali Gospodinov put, oni moraju upoznati njegov put. A kako bi istinski upoznali njegov put, mi ih moramo podučiti i voditi u djelovanju, u sudjelovanju i u činjenju.

Najveće misionarsko djelo koje ćemo ikada učiniti bit će u našim domovima. Naši domovi, zborovi i razredi također su dio misionarskog polja. Naša djeca i unuci naši su najvažniji istraživači.

Najveći rad na obiteljskom rodoslovlju koji ćemo učiniti bit će u našim domovima. To je duhovna priprema naše djece u mladom naraštaju koji će, kroz svoju poslušnost, osigurati vječno očuvanje i održavanje naših obitelji za nadolazeće generacije.

Najveće spašavanje, najveća aktivnost, bit će u našim domovima. Ako netko u vašoj obitelji luta nepoznatim stazama, vi ste spasitelj, uključen u najveću operaciju spašavanja koju je Crkva ikada upoznala. Svjedočim iz osobnog iskustva: Ne postoji neuspjeh osim ako odustanemo. Nikada nije prerano ili prekasno započeti. Ne brinite o onome što se dogodilo u prošlosti. Uzmite telefonsku slušalicu. Napišite poruku. Pođite u posjet. Uputite poziv za povratak kući. Nemojte se bojati niti brinuti. Vaše dijete je dijete Nebeskog Oca. Uključeni ste u njegovo djelo. On je obećao da će okupiti svoju djecu, i on je s vama.

Najveća vjera koju imamo bit će unutar naših domova dok ostajemo snažni u našim iskušenjima i nevoljama roditeljstva. Maloj skupini majki predsjednik Monson je nedavno rekao: »Ponekad prebrzo sudimo o učinku naših uspjeha i neuspjeha.« Dodao bih, nemojte gledati na današnja iskušenja kao na vječna. Nebeski Otac vrši svoje djelo dugoročno. »Mnogo je... toga što krije budućnost«, rekao je prorok Joseph Smith. »Stoga, ... učinimo rado sve što je u našoj moći; a tad možemo biti mirni s najvećom sigurnošću da ćemo gledati spasenje Božje, i da se ruka njegova objavi« (NiS 123:15, 17).

Ove se uskršnje nedjelje nadam da ćemo imati priliku posvjedočiti da znamo da Bog živi i da Isus jest Krist. Nadam se da ćemo posvjedočiti kako bi naša djeca znala gdje su naša srca i da ih volimo. *Najveća ljubav i najveća učenja trebaju biti u našim domovima.*

Molim da Gospodinovi blagoslovi budu s roditeljima i s mladima koji su odgojeni u domovima vjernika, da će razumjeti radost koja dolazi kada rastu u kući i obitelji gdje mogu biti voljeni, podučavani i vođeni. Moja je molitva da imamo vječne obitelji i da zauvijek budemo zajedno u prisutnosti Boga Oca i njegovog Sina, Isusa Krista.

Iznosim svoje posebno svjedočanstvo da Isus Krist živi. On je pastir izgubljenih ovaca, spasitelj nasukane duše, iscjelitelj ranjena srca, nada za cijeli ljudski rod. S njim kao našim Učiteljem, ispunimo našu dužnost prema Bogu s vjerom u njega i njegovu vječnu ljubav prema svakome od nas, molim se u ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENA

1. Vidi »Maud Muller«, *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier (1876)*, 206.